

РЕШЕНИЕ

№ 33349

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12836** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на В. М. Т., срещу Решение № ПИ-351/26.11.2024г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело № 24599360/2024г. по описа на ТД на НАП С. като неоснователна.

В жалбата се посочва, че решението е незаконосъобразно и се иска същото да бъде отменено поради противоречие с материалноправните разпоредби и нарушение на административнопроизводствените правила. Основните възражения са свързани с неуведомяването на длъжника за издаването на ревизионен акт, въз основа на който е образуваното изпълнително дело, твърди се погасяване на задълженията, установени с ревизионния акт по давност, оспорва се тяхната дължимост, както и редовността на връчването на съобщение за образуване на изпълнително дело, респективно че е налице срок за доброволно изпълнение.

Претендира се присъждането на сторените по делото разноски, включително адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Т., която поддържа жалбата, представя писмени бележки по същество на спора, претендира разноски по списък.

Ответникът се представлява от юрк. Й., която оспорва жалбата, моли да бъде отхвърлена като

неоснователна, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от легитимирано лице, срещу годен за обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението е издадено от компетентния съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК орган, който е директорът на ТД на НАП – С.. Същият е действал в рамките на своята териториална, материална и функционална компетентност. Процесният акт е издаден в законоустановената форма и има мотиви. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми.

Решението е постановено при правилно приложение на материалния закон .

От данните по административната преписка се установява следното:

Срещу жалбоподателя В. М. Т., ЕГН [ЕГН], е образувано изпълнително дело №241599360/2024 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични задължения, установени с Ревизионен акт №Р-22221723004092-091-001/25.04.2024 г., както и за наложена глоба с фиш №8047766/20.03.2024 г. от Столична община. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №0240022-048-0121677/17.10.2024 г., връчено на жалбоподателя на 05.11.2024 г., с Разписка №С240022-РЗЛ-0015500/ 05.11.2024 г.

В хода на изпълнителното производство, с оглед обезпечаване и събиране на публичните задължения на лицето, е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0240022-022-0098595/17.10.2024 г., за налагане на запор върху 1 бр. МПС собственост на жалбоподателя: лек автомобил марка МАЗДА, модел 6, рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 2013 г., със застрахователна оценка 0.00 лв. Изпратено е Запорно съобщение с изх. №С240022-122-0018403/17.10.2024 г. до СДВР, връчено на 17.10.2024 г., като към момента по преписката не са налице данни за постъпил отговор във връзка със запорното съобщение.

На 24.10.2024 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0240022-022-0101859/24.10.2024 г., за налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги „Айкарт“ АД и „ПИБ“ АД. Изпратено е Запорно съобщение с изх. №С240022-003-0064931/24.10.2024 г. до „Айкарт“ АД, връчено на 25.10.2024 г. по електронен път, като към момента по преписката не са налице данни за постъпил отговор във връзка със запорното съобщение. Изпратено е Запорно съобщение с изх. №С240022-003-0064930/24.10.2024 г. до „ПИБ“ АД, връчено на 28.10.2024 г. по електронен път. Съгласно постъпил отговор от банката с изх. №3-77587/1/28.10.2024 г., запорът е наложен, като е посочено, че по сметките на лицето няма авоар.

Постановленията са обжалвани по административен ред, като след обсъждане на доводите в жалбата, които са идентични с тези, изложени пред съда , решаващия орган е произнесъл

Решение ПИ-251/26.11.2024г., с което е отхвърлил жалбата.

Същото е предмет на разглеждане в настоящето производство.

Между страните няма спор по фактите. Няма спор, че задълженията не са платени.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища поддържани от страните в настоящото производство се отнасят до правилното приложение на материалния закон. Най-общо се спори по въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел II а. Съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Основанията за спиране и прекъсване давността са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В решението на директора на ТД на НАП подробно е изложено защо е прието, че давността за погасяване на публичните задължения не е изтекла, които съдът напълно споделя и не следва да преповтаря. Налагането на обезпечения, чрез издаването на постановления за налагане на обезпечителни мерки и съответно извършване на действията по тяхното фактическо налагане са обстоятелства, визирани в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и в този случай те водят до спиране на давността. Така също, с оглед твърденията в жалбата и писмените бележки, че с наложените обезпечителни мерки се прекъсва давността, следва да се посочи, че съдебната практика на ВАС също приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на

обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017 г. по административно дело № 1719/2017 г., Първо отделение на ВАС/. Следователно в хипотезата на наложени обезпечителни мерки давността е спряла, тъй като законът ясно разграничава времево и от гледна точка на различните актове и действия, налагането на обезпечението и неговата реализация, която вече е изпълнително действие. Издаването на ПНОМ и налагането на запор или възбрана /чрез вписване и др. действия по фактическото налагане на запора и възбраната/ водят до спиране на давността на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

Действията по връчването на издадено ПНОМ нямат отношение към спирането на давността – тя спира след ефективното фактическо налагане на обезпечителната мярка. Връчването на акта на длъжника има значение само с оглед предприемането от негова страна на действия по защита, посредством обжалване на акта или отправяне на искане за замяна на обезпечения /чл. 199 от ДОПК/. По принцип обезпечението следва да се наложи /да се предприемат действия по налагането му/, преди да се уведоми длъжника, в противен случай обезпечителната мярка няма да може да изпълни своето предназначение – да попречи на последния да се разпорежда с предмета на обезпечението.

В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способи по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че "прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение". В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС). В разпоредбите на чл. 172, ал. 3 от ДОПК се визира, че след прекъсването на давността, започва да тече нова давност, но липсва изрична разпоредба за определяне на периода на спиране на давността, когато такова настъпи по силата на закона. Правилата на логиката и тълкуването на общите правни принципи сочат, че когато наличието на един факт поражда определени правни последици, с прекратяване съществуването на този факт, неговите правни последици следва да преустановят действието си. Пренесено на плоскостта на изследвания проблем, изводът ще бъде, че преустановяването на спирането на давността /продължаването на нейния срок/ ще започне от

отпадане на обстоятелствата, които са довели до спирането. В конкретния случай това ще бъде отмяната на наложените обезпечителни мерки на някое от основанията, посочени в закона - отмяна от решаващ орган или съд, както и от органа, който ги е наложил. При липсата на тези обстоятелства давността ще бъде спряна дотогава, докато изтече давностния срок, визиран в чл. 171, ал. 2 от ДОПК /10 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение/. (В този смисъл виж Решение № 41806 от 14.12.2025 г. на АССГ по адм. д. № 2759/2025 г.; Решение № 8087 от 26.09.2025 г. на Административен съд - Бургас по адм. д. № 957/2025 г.; Решение № 1725 от 28.05.2025 г. на Административен съд - Велико Търново по адм. д. № 157/2025 г.).

По отношение на за задължението по Глоба/фиш с № 8047766/20.03.2024г. от Столична община, съдът намира следното:

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По отношение на наложеното административно наказание "глоба" такъв специален закон е ЗАНН. Следва да се направи разграничение между давността, относима към реализирането на административнонаказателната отговорност, и давността за изпълнение на вече наложено административно наказание. Първата е свързана с възможността държавата да ангажира отговорността на нарушителя за извършено административно нарушение. Тя е относима към законосъобразността на административнонаказателния акт, включително електронния фиш, и подлежи на преценка в производството по неговото оспорване.

Различна е давността по чл. 82 от ЗАНН. Тя касае изпълнението на вече наложено административно наказание. Съгласно чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН административното наказание глоба не се изпълнява, ако са изтекли две години. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. В чл. 82, ал. 3 от ЗАНН е предвидено, че независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, а съгласно ал. 4 тази разпоредба не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Следователно, наложената глоба по фиш на СО също не е погасена по давност и е дължима към настоящия момент, тъй като не е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, а именно тригодишен срок от началния момент на давността.

В изпълнителното производство публичният изпълнител е компетентен да прецени дали вземането е предадено за събиране, дали е индивидуализирано, дали е погасено чрез плащане или по изпълнителна давност, но не и да извършва контрол по същество върху административнонаказателния акт. По тези съображения решението на директора на ТД на НАП С. , в което са изложени доводи по отношение на възражението за начина на установяване и респективно дължимостта на установените с РА задължения, както и връчването на акта са правилни.

По разноските по производството:

При този изход на делото ответникът има право на разноси. Доказана е по основание претенцията на ответника за присъждане на разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро - съобразно § 2 от ДР на ДОПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 ДОПК и чл. 143, ал. 3, Административен съд София-град, Трето отделение, 62-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. Т., срещу Решение № ПИ-351/26.11.2024г. на директора на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА на В. М. Т. да заплати на НОП сумата 100 /сто/ евро, представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.